

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 29 stycznia 2016 r.

Pozycja 75

POSTANOWIENIE z dnia 27 stycznia 2016 r. Sygn. akt Ts 331/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Rymar – przewodniczący i sprawozdawca
Andrzej Rzepliński
Piotr Tuleja,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej W.K. w sprawie zgodności:

art. 1 pkt 1, art. 6 ust. 1 i art. 7 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego (Dz. U. z 2010 r. Nr 142, poz. 960, ze zm.) z art. 2 w zw. z art. 31 ust. 3 i art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 7 października 2015 r. (data nadania) W.K. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie, że art. 1 pkt 1, art. 6 ust. 1 i art. 7 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego (Dz. U. z 2010 r. Nr 142, poz. 960, ze zm.; dalej: ustawa o dozorze) w zakresie, w jakim „nie dopuszczają możliwości zarządzenia wykonania kary aresztu wskazanej w art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2015 r. poz. 1094, ze zm.; dalej: k.w.) w systemie dozoru elektronicznego”, są niezgodne z art. 2 w zw. z art. 31 ust. 3 i art. 32 ust. 1 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została złożona w związku z następującą sprawą. Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z grudnia 2014 r. uznał skarżącego za winnego zarzucanego mu czynu i wymierzył mu karę 20 dni aresztu. Powyższe orzeczenie wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z marca 2015 r. zostało utrzymane w mocy. Skarżący złożył do Sądu Okręgowego w G. wniosek o udzielenie zezwolenia na odbywanie orzeczonej kary aresztu w systemie dozoru elektronicznego. Postanowieniem z czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy w G. umorzył postępowanie wykonawcze w przedmiocie udzielenia zezwolenia na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, wskazując, że dozór elektroniczny można zastosować jedynie do wykonania kary z tytułu przestępstwa, a nie wykroczenia. Decyzja ta

została następnie utrzymana w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego w G. z sierpnia 2015 r.

Zdaniem skarżącego, zaskarżone regulacje przyczyniają się do istotnej dysproporcji w traktowaniu sprawców wykroczeń, wobec których orzeczono karę aresztu wskazaną w art. 18 k.w., oraz sprawców przestępstw, wobec których orzeczono karę pozbawienia wolności nieprzekraczającą roku albo zastępczą karę pozbawienia wolności. W jego ocenie prowadzi to do naruszenia zasady równości oraz prawa do równego traktowania przez władze publiczne, o których mowa w art. 32 Konstytucji. Uprzywilejowanie sprawców przestępstw w świetle tych przepisów – jak podnosi – jest oczywiste i jednocześnie pozbawione jakichkolwiek podstaw, zważywszy na obowiązującą zasadę proporcjonalności określoną w art. 31 ust. 3 Konstytucji. Skarżący wskazuje także, że kwestionowane regulacje nie znajdują oparcia w art. 2 Konstytucji, zgodnie z którym Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Jej merytoryczne rozpoznanie jest uzależnione od spełnienia przesłanek wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i art. 60 oraz art. 65 i 66 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064 ze zm.; dalej: ustawa o TK). Skargom konstytucyjnym niespełniającym tych warunków, a także skargom, co do których zaistniały okoliczności przewidziane w art. 77 ust. 3 ustawy o TK, Trybunał odmawia nadania dalszego biegu.

Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji, każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie o TK, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie których sąd lub organ administracji publicznej orzekły ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji.

Trybunał stwierdza, że rozpoznawana skarga konstytucyjna jest niedopuszczalna. Zwraca przede wszystkim uwagę na to, że skarżący nie wskazał w niej podmiotowych praw ani wolności naruszonych przez zakwestionowane art. 1 pkt 1, art. 6 ust. 1 i art. 7 ustawy o dozorze elektronicznym, zarzucił jedynie, że przepisy te są niezgodne z zasadą demokratycznego państwa prawnego, o której mowa w art. 2 Konstytucji, zasadą proporcjonalności wyrażoną w art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz zasadą równości określoną w art. 32 ust. 1 Konstytucji. Trybunał przypomina w związku z tym, że przywołane przepisy Konstytucji zasadniczo nie mogą być uznane za samodzielne wzorce kontroli w trybie skargi konstytucyjnej.

Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał w swoim orzecznictwie, że szeroki katalog praw i wolności wymienionych w rozdziale II Konstytucji obejmuje pojęcie konstytucyjnych wolności lub praw, o których mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji. Przy interpretowaniu przepisów zawartych w tym rozdziale mogą być pomocne klauzule generalne, np. klauzula demokratycznego państwa prawnego, jednak owe klauzule nie są prawami lub wolnościami o charakterze podmiotowym i dlatego nie mogą być samoistną podstawą skargi konstytucyjnej. Podstawy takiej należy upatrywać w konkretnych postanowieniach Konstytucji statuujących określone prawo lub określoną wolność (zob. wyroki TK z: 23 listopada 1998 r., SK 7/98, OTK ZU nr 7/A/1998, poz. 114 oraz 10 lipca 2000 r., SK 21/99, OTK ZU nr 5/A/2000, poz. 144; a także postanowienie TK z 18 września 2001 r., Ts 71/01, OTK ZU nr 7/A/2001, poz. 239). Trybunał wskazuje w związku z powyższym, że skarżący musi wskazać, w zakresie jakich przysługujących mu praw lub wolności konstytucyjnych sąd lub organ administracji publicznej wydały decyzję lub

orzeczenie sprzeczne z zasadą demokratycznego państwa prawnego lub zasadą ochrony praw nabytych, jako że samo odwołanie się do tych zasad nie jest wystarczające w kontekście warunków określonych w art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK (zob. postanowienia TK z: 17 lutego 1999 r., Ts 154/98, OTK ZU nr 2/1999, poz. 34; 3 lutego 2000 r., Ts 58/99, OTK ZU nr 1/2000, poz. 7; 18 września 2001 r., Ts 132/01, OTK ZU nr 8/2001, poz. 312). Trybunał stwierdza zatem, że ponieważ w rozpoznawanej skardze nie określono, jakie prawa lub wolności konstytucyjne zostały naruszone przez regulacje będące jej przedmiotem, nie można jej przekazać do merytorycznej kontroli. Okoliczność ta – w myśl art. 77 ust. 3 pkt 4 ustawy o TK – jest podstawą odmowy nadania analizowanej skardze dalszego biegu.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.